

Téli kép

Horváth Mihály

/Hűvös télről zengj nekem éneket ó Euterpé,
hogyan fődte hegyek hátát fényes ezüst!/

Sejtelmes szüzi ösvény, néma fákkal övezve,
vezet vadat hűvösszelü éjjeleken
egy tisztásra, mely ősi és rejtett, ahová még
a templom harangja sem hallatik el.
"Majd hogy a rózsásujjú Hajnal kelt ki a ködből..."
elborította föld sarát tiszta lepel:
levetkezé tél derét izzó rubin, égi
lángba lobbant zafír; csipke s éjszínü kökény,
és a csillagok fényével fénylő jeges táj,
arany minden színében bűvösen ég.
Ottan a tisztás főjén, mirtuszos ébredő napból
száll egy sárganyakú apró cinkemadár,
száll ágjára tüzes gyémántnak; árva fenyőnek,
s piciny lába alatt gyöngén olvad a hó.

Vihar felett járkal a nap

Nézz ki te gyáva!
Nézd a világot s lásd;
szirma virágnak szakad,
meddő magként fonnyad az ész.

Őszülő gyenge
atyjára a gyermek,
mint idegenre tekint s
láng mellében sorvad a szív.
Baljával ölel
anyjuk keble alatt
testvért, míg szopni hajol
s irigy foga összeszorul.

Lelkét lepte az
erős férfiúnak
karmokkal húsba kapó
édes-hangú buja lián,
s nő köréje oly
sötétlő erdő, hol
a szürke ágak alatt
szabadon jár az oroszlán.

Bölcs aggastyánnak

száraz könnye szalad,
s nem csitítja a tavasz
vén bánatát soha többé:
kisfia hangja,
a hitvesi kacaj,
meg száz szent öröm emlék,
széjjel tépi poros lelkét.

De távol e tájtól,
a csillagos ég alatt
még gyermeki pár áldogál;
arcukat simogatja a hold
szél ér a kezükhöz
s a meztelen éjjelen
mosolyra nyílik a szempár
és örök csókért rebben a szív,
melyben szerelemnek szent tüze ég.

Látod már végre?
Nézz oda és lásd; a
hó leple alatt lassan
hóvirág ébred ez halkan.

A Kedves emléke

Haragos szél fülembe zúg,
hajamba tép a dér,
farkas tél marja májam;
falja, zabálja,
s szárnyaló lelkem tartó jegenyefa
testem egyre reszket.
Jég ropog lábam alatt,
hó födi hátamat.
Magas fenyők hajlanak,
süvítő dalra táncba vágnak
s járnak párban örült keringőt.
Fagyból édes ábrándok
menedékébe végre térve
látalak téged drága Kedves,
lelkem őrző ember-felem.
Forró öled melegsége
oldja ordas vicsorát,
s holdfény szemed szelídíti
télvíz gyilkos farkasát.

Jegyzetek a jégvilágból

*

északi szél
táncoltatta hó
szállt a zsebembe;
összefagytak noteszemben
a lapok,
és megdermedt
tollamban a tinta,
így hát írok
jeges tengerekbe
s fagyban fogant
sziklák velejébe, az
ébredő nap
bimbózó lángsugarával,
és az éjjeli égen játszó
szellemfény szerelmével

*

virgonc kis
rózsa-sugarak
szaladnak a fjordok
fölé guggoló
komor hegycsúcs
tetejére, és ősi fagyott
szívét olvasztják
ezer kacér öleléssel.

*

zúgó jeges óriásoktól
tátong a táj, remeg.
de titkon, ha alszik a föld,
az éjféli fényben
kacagó csillagokkal
gyengén szeretkeznek
a zengő csúcsok.

*

látod, fázik a táj is;
erdő fái összebújva
dideregnek a hidegben,
s gyöngyeik vacognak.

a pislákoló városban
kabátban járkál a szél,
és a reszkető házikók
meleg lámpafénnyel
takaróznak.

*

majd a végtelenbe tekintve
pilláimra fagytak a könnyek;
rózsaszirmokkal gondosan
teleszórt hegycsúcson
álltam, hol ősi titkokat
suttog a szél,
és izzó köveken táncol a hó,
majd a végtelenbe tekintve
pilláimra fagytak a könnyek

*

lidérces éjjelekbe vad éneket
daloló farkasfalka
vezette iszonyú szánom,
közöttük futottam én is
az északi metsző széllel
őrült versenyt, egy pokolbeli
csordaként üztünk
ördögi hajsztát!

fagyott levegőtől jegesedett
torkunk, s forró gőz lehelletünk
előtt meghajlottak a fák,
izzó vér lüktette,
verejtéktől-forró combunk
alatt pattogva sercegett a hó,
összeroppantak a sziklák,
és az éles csúcsra érve,
istentelen üvöltésünkre
lángoló szellemfény
lobbant ki az égen.

A rémület allegóriája

Vékony meztelen ágak szürkén égbe magaslanak,

s fölém kúsznak betemetnek,
a csikorgó kattogó téboly
gyomromat szúrja, rágja
belemet húzza, rángatja, cibálja
Nyirkos fészket fekete levelenként
fejembe hordja, rakja,
teljesen belakja
Riadt szememet sötét
keze fátyla födi, s fülemet,
mint zúgó fekete szurok,

baljós suttogása tömi
Szólnék, sírnék, üvöltenék,
de metszett nyelvem elalél
Gyöngé nyakamra durva marka szakad
s míg levegőért kapkodok,
némán tárogok ficákolok,
az hangtalanul összeroppan
iszonyú szorítása alatt
Ugranék, futnék, menekülnék,
de lábam mozdulatlan, gerincem tört,
lebénultam mert mellemre ült
a csikorgó kattogó téboly

Vékony meztelen ágak feketén égbe magaslanak